

Bemutatkozunk

SZOKODI VERONIKA: KIVETÜLÉSEK II.
(részlet)

ÍRÁSOK SZERZŐI:

Asztalos Morell Ildikó: Budapesten születtem 1958-ban, és 1988 óta élek Svédországban. Szociológus vagyok, a magyar agrárátalakulás, a nemek viszonya és a szegénység témáiban kutatok és írok tanulmányokat. Első verseskötetem Feloldozás címmel jelent meg Svédországban az Ághegy Kiadó gondozásában. Azóta több versem jelent meg magyarországi és svéd kiadványokban.

B. B. Nala: Kecskés Beatrix Aliciának hívnak, verseimet B. B. Nala néven publikálom. 1978. február 17-én születtem Sátorlajújhelyen. 2006-tól írok lírai verseket. Eddig kilenc könyvemet adták ki, és egy online könyvem is van verses képeimmel. 2010-től vagyok a Batsányi Cserhát Művész Kör tagja. Pályázaton elért díjaim: 2010. Cserhát Art – arany díj; 2011. Cserhát Aranydiploma és Emlékplakett; 2012. Cserhát Gyémántdiploma és különdíj iparművész alkotásával; 2013. Cserhát Kulturális Fődíj és Ihász-Kovács Éva-verskötet. Verseim a könyveimen kívül antológiákban, weboldalakon és folyóiratokban szerepelnek. Harminckét videót önállóan szerkesztettem többnyire kiadatlan verseimből. Kedves ismerőseim is szerkesztettek verseimből több videót. Sok száz kiadatlan versem van még. Továbbra is szeretném folytatni költői tevékenységemet.

Bajnóczi Piroska (Dobai Dávidné):

„Fejünk fölül simogatnak az áldott, szent szelek” –
monDÁVIDámenpaPIROSKAland

Balogh Veronika: Dr. Merényiné Balogh Veronika vagyok, ötvennyolc éves, nagymama. Budapesten élek, a Józsefvárosban. Tokaj-Hegyalján nőttem fel, egy cigánytelepen, mert apám muzsikus családból származott. Anyám baranyai sváb, az olvasás szeretetét tőle örököltem.

Mindig vonzott az irodalom, és ebben nagy szerepe volt Molnár Jenőné Sárika néninek, aki Tarcalon tanított az általános iskolában. Később az uram, Dr. Merényi László történész kandidátus biztatott, hogy küldjek be írásokat szerkesztőségeknek. Az első novellám 1986-ban jelent meg Asszonyom, legyen erős címmel. 2002-ben, esti tagozaton végeztem a főiskolát magyar nyelv és irodalom szakon. Már előzőleg is gyakran vettem igénybe nyelvi lektorként, például a Felnőttoktatási és -Képzési Lexikon munkálatainál.

Eddig még csak prózám jelent meg. Meséimet nagyon szeretik az unokáim, szerkesztettem is már mese- és versantológiát.

Bazsó Éva Andrea (Korin): Budapesten születtem, jelenleg Szigetszentmiklóson élek a családommal.

Ötödik éve írok. Hálás vagyok ezért, nagy ajándék az életemben. Mint egy álom, hisz írói nevem: a Korin is álomból született. Lélekhangok, melyek a szeretetről szólnak. Mert a befelé figyelés valóban Isten világa. S abban a bennünk lévő rész érzékelése valami olyan tapasztalás, ami megfoghatatlan, mégis valóságos csodalét. A bennünk lévő ima visszhangzik a másik ember szívében.

Honlapomon megtalálható néhány versem, a szerepléseim és megjelenésim: <http://korinversek.blogspot.hu/>

Benedek-Nikli Hunor: Benedek-Nikli Hunornak hívnak. Tíz-éves vagyok. Győr mellett, Mosonszentmiklóson élek a szüleimmel és két kisebb testvéremmel. A helyi Széchenyi István Általános Iskolába járok. Nagyon szeretek tanulni, a matematika a kedvencem, ebből versenyeken is részt szoktam venni. Érdekel a zene, zongorázok, furulyázok és gitározok. Ha időm engedi, akkor az evangélikus templomban orgonán tanulok játszani. Jövőre klarinétozni fogok. Öt éve néptáncos vagyok. Nagyon szeretek verseket írni. Remélem, egyszer én is megbecsült versíró leszek. Egyik legnagyobb vágyam, hogy robotikát tanulhassak.

Boda Zsófia Borbála (Buksi): 1981. április 7-én születtem, Tatabányán. Általános iskolai tanulmányaim után a tatai Eötvös József Gimnáziumban fejeztem be, 1999-ben. Miután nem vettek fel az Állatorvosi Egyetemre, így a PATE állattenyésztő mérnöki szakán voltam diák közel kilenc hónapig, majd a győri SZIF-en és SZE-n végeztem el főiskolai szinten a környezet- és településmérnöki szakot. 2005 áprilisától 2013 májusáig a Komárom-Esztergom Megyei Kéményseprő KFT-nél dolgoztam mint műszaki előadó és kéményseprő mester. 2013 májusától a Tatai Állatgyógyászati Központban dolgozom, mint állatorvosi, állategészségügyi szaksegéd. Szabadidőmben vívok, párbajtőrözök és kardozok, mindezeket amatőr szinten űzöm, kisebb-nagyobb sikerekkel. 2008 nyarától írok verseket, már négy kötetem jelent meg.

Bodó Csiba Gizella: Budapesten élek több mint négy évtizede. Az írás fiatalon „szerelem” volt, ma lehetőség az összegzésre. Tizenhat önálló kötet, hat elektronikus könyv a MEK-en, jelenlét számtalan antológiában. Irodalmi folyóiratokban jelennek meg írásaim, fotóim. Munkáimért irodalmi díjakat kaptam több alkalommal. Hiszem, hogy a szép szó nem vész el, és egy-egy vers elgondolkodtatja mindazokat, akiknek lelki táplálékra van szükségük. Egy korábbi könyvem záró sorait ma is vallom: „Ha egyetlen mondattal, szóval valakinek adni tudtam, vagy segíthettem az útján, már nem volt hiába, hogy kitártam szívem diktálta gondolataim kapuját.”

Bubrik Zseraldina: Miskolcon születtem, első írásaim a helyi újságban jelenetek meg. Hat éve költöztem Budapestre, ahol novellákat kezdtem írni. Először olyan témákat választottam, melyeket átéltem, de már kitalált történeteket is írok. Krimikedvelő vagyok, de az írásaim inkább novellák. Már a mesék felé is tekingetek, egy mesém meg is jelent. Szeretném elérni, hogy egyszer saját könyvem jelenjen meg.

Budai István: 1950. január 24-én születtem, Eleken. A vasútól mentem nyugdíjba, 2007-ben. Iskolai tanulmányaimat Dócon, Szegeden és Budapesten végeztem. Önálló köteteim: Fényben és homályban (versek, 2007), Sugarak az őszből (versek, 2008), Felfeszülve a szivárványra (versek, 2010). Verseim több irodalmi folyóiratban és napilapban, valamint harminc antológiában jelentek meg. Több országos pályázaton nyertem különböző díjakat. Elismeréseim: Pro Bono díj (2008), Déli Tükör díj (2008). Tagság: Szegedi Amatőr Alkotók Köre (titkár), Pécsi Művészkör, Miskolci Irodalmi Rádió.

Czégény Nagy Erzsébet: A versek iránti szeretetem talán egy előző életemből hozott vonzalom. Úgy is mondhatnám: szerelem. Mindig lenyűgözött a zenéjük, a dallamuk, a lüktetésük. Bennem új életre keltek, velük éltem, velük fájtam, velük örültem, s velük haltam. Intenzívebben 2004-től írok verseket, 2010-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat írásaimért. Alapító tagja vagyok a városunkban működő Kertész László Hajdúsági Irodalmi Körnek, tagja vagyok a Barátok Verslistának, az Irodalmi Rádióknak. Verseim különböző antológiákban, folyóiratokban található meg. Első verseskötetem, a Fénytérben című, 2009-ben jelent meg. A második – Ecsetvonások címmel – 2012-ben. Ugyanebben az évben kaptam meg az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat „Közösségért” kategóriában.

Csetneki Juhász Balázs: 1947-ben születtem Tiszalúcon, BAZ megyében. Miskolcon laktam, itt végeztem el iskoláimat, majd a Debreceni Orvostudományi Egyetemen végeztem 1972-ben. Két szakvizsgát szereztem üzemorvostanból, majd háziorvostanból. Nős vagyok, feleségem nyugdíjas orvos. Az egyik lányom orvosi egyetemet végzett, a másik jogi egyetemet. 1990-től 1996-ig polgármester voltam a szomszéd településen, Sajópetriben. 2014.január elsején Sajóládi körzeti orvosi munkámat - harmincegy év után – befejeztem nyugdíjba vonulás miatt. Részt vettem a „Tiszta szavak ereje 2014” c. versíró pályázaton.

Csordás Barbara: Pesti lánynak születtem, 1984. október 20-án. Kápolnásnyékre, haza, szinte a fejemet lehajtani térek, ahol Vörösmarty Mihály szelleme időnként körbeleng, s így ücsörögve záporozni kezdenek a betűk a papirosra. Ez két és fél évvel ezelőtt kezdődött, egy szerelmi csalódás feldolgozása közben, akaratlanul. Elmerülök a szépségekben, az ízekben, elmerengek a műzsáimon, s ha megrohannak az érzések, megpróbálom őket körülírni. Hivatásom a méregkeverés, a vegyészet a munkám, és benne doktorjelölt vagyok. Verspályázatokon 2013 januárjától kezdtem részt venni, az Éden Művészeti Hálózatnál, az AMME Művészeti Egyesület, illetve a miskolci Irodalmi Rádió versenyein helyezéseket értem el. Később a Barátok Verslista, a Garbo Kiadó, az Aposztróf Kiadó és a Holnap Magazin antológiájában jelentek meg műveim. Az Ars Poetica Művészeti és Versklub tagja vagyok 2013-tól kezdve. Irodalmi előképzettségem nincs, pár hónapja kezdtem verstani alapismereteket tanulni, illetve irodalmi műhelybe járni, remélve, hogy fejlődésem az eddig tudattalanul írt költeményeimet magasabb szintre emeli. Továbbá az idei évben meghívást kaptam a Muzsikus Rádió Irka című irodalmi műsorába is.

Dittrich Panka: Györött élek és dolgozom. Hobbiból írok. Érzelmekről, vágyakról, reményekről és emberekről szólnak az elbeszéléseim. Eddig egy prózai kötetem jelent meg Rácsok a gyerekszoba ablakán címmel, R. Dittrich Anna néven. Idén az Ünnepi Könyvhéten került bemutatásra verseskötetem Dittrich Panka néven, címe: Csendhajó. Az alkotás szívbeli megnyilvánulást jelent számomra. És a lélek kinyílását: adni magamból valamit másoknak.

Dobosi Valéria: Gyermekkorom óta írok, magamnak. Elkerültek a lehetőségek, hogy megmutathassam írásaimat azoknak, akik a mai világban még arra „vetemednek”, hogy verset olvassanak.

Az utóbbi időben pályázatokon indulva sikerült szétszórni néhány írásomat. Verseimben főleg a mindennapi, emberi kapcsolatok kapnak helyet. Érzések, érzéketlenség, indulatok, kihívások. Ezek mellett megérint még a természet örökös csodája. Egy tengerparti templom látványa beleég retinám rejtett zugaiba, és addig nem bírom feledni, míg elképzelt gyönyörűségét papírra nem vetem.

Dobrosi Andrea: A versírást tizenhét évesen kezdtem el. Firkálgattam ezt-azt, később írásaimat átadtam a fióknak. Ezek a kis szösszenetek aztán itt-ott napvilágot láttak. Olyan ez, mint a levegő. Létalap. Átköltöztem soraimmal a világhálóra. Egy-két antológiában szerepelek ugyan, de önálló kötetem nincs. Aki akarja, megtalálja a nyomokat, amik hozzám vezetnek. Több kedvencem van. A klasszikusok közül pl. Reményik Sándor, Dsida Jenő, a kortársak közül pedig Kamarás Klára, Hepp Béla. Nemcsak a versek bűvölnek el, prózában is kipróbáltam magam, szívesen írok aforizmákat. Hiszem, hogy az élet mindig megadja a lehetőséget, hogy kiteljesedhessünk benne. Hogy megtaláljuk-e, az rajtunk múlik...

Domin Jolán: 1942-ben születtem Máramaros-Borsán. Az első megőrzött versem hozta meg azt a belső indítást, hogy írjam meg saját és családom élményeit, sorsát. Hol prózai, hol verses írások születtek. Sorsomat istenbe vetett hitem alakította, és végtelen bizalmam a jóságban és a szeretet erejében, melyet folyamatosan kaptam a családomtól, barátaimtól.

Hiszem, hogy megmaradásunknak a Földön a családi élet az elsődleges feltétele. Szeretném, ha írásaimat olvasva a kedves olvasó látná, hogy sohasem szabad feladni, és az élet hanyatló egén is fényesen süthet a nap.

Köszönettel tartozom Pavelczák Ágnes barátnőmnek, Köllő Miklósnak, és Kréher Péternek, akik biztattak, hogy merjem az irodalmi életben is vállalni magamat.

(Feketéné) Áfra Piroska: Végzettségem szerint pedagógus vagyok. Viszonylag kevés írói múlttal rendelkezem, mindössze hét hónapja tevékenykedem ebben a közösségben. Gyerekeknek, felnőtteknek egyaránt írok.

Költészetem a hétköznapiak legszerényebb mozzanataiból és élményeiből építkezik, és azt az embercsoportot célozza, akik hozzám hasonló értékrendet és lelkiületet képviselnek. Akik érzékelik a közvetlen világunkban megjelenő elidegenedést ember és ember között, illetve ember és természet között

Gyerekeknek szóló verseim a gyermeklíra népszerűsítésére, illetve a költészet általi gyönyörködtetésre hivatottak.

Verseim számos antológiában, folyóiratban jelentek és jelennek meg folyamatosan. Egy saját kötettel is büszkélkedhetek, melynek címe: Gesztenyevirágok. Óvodások és kisiskolások számára írt költeményeket tartalmaz, színes illusztrációkkal tarkítva. Hiszem, hogy írásaim nyitott szívekre találnak, egyre több ember vesz a kezébe könyvet, és olvas kortárs irodalmat...

Golán Angéla Gabriella: 1968. december 7-én születtem a művészek városában, Szentendrén. Apám által, aki szobrász, már korán lehetőséget kaptam arra, hogy a művészek életébe és munkájuk világába betekinthessek.

Már gyermekkoromban többször eltévedtem az irodalom rejtelmes útjain. 1984-ben Németországba kerültem. 1987-től kezdtem el próbálkozni a gondolataim és érzelmeit németül leírni. E mellett igyekeztem az anyanyelvemet ápolni és fejleszteni. 2004-ig azonban inkább passzívan használtam a magyar nyelvet. Kislányom születése után viszont az aktív anyanyelvhasználat mindennapossá vált, és nagy örömmel vettem észre, hogy a gondolataim egyre sűrűbben magyarul fogalmazódnak meg. Így kezdtem el szabadidőmben az élet sokrétű befolyását magyarul is feljegyezni.

2008-tól tagja vagyok a Barátok Verslistának. 2009-től mostanáig több verslistás antológiában és folyóiratban je-

lentek meg műveim. 2010-ben, a Verslista fennállásának 10. évfordulóján, az Amatőr Irodalomért Verslista Díjjal tüntettek ki, melyet életem eddig egyik legnagyobb megtiszteltetésének tekintek.

Gósi Vali: A legmélyebb sorstragédiának, a gyermekem elvesztésének feldolgozhatatlan, szükségszerű, szinte véget nem érő – immár évtizedes – magányában az éjszakai töprengések élet és halál kérdésein, vagy valami különös kegyelemből adódó készletésre történhetett, hogy e szenvedés idővel – észrevétlenül – tollat tett a kezembe: írjak a titokzatos taburól, a megrendítő gyászról, majd a túlélésről, botladozásaimról a lélek útvesztőiben. Lélekúton járok, hallgatva a különös készletésre, és írok e benső utazás fájdalomából fakadó létélményeiről, de a bizonyosságról is – mert megtapasztaltam –, hogy van remény a gyászoló anya számára is.

A fásult benutság, a túlélés vágya és a kapaszkodás, majd megint földre zuhanás, és újra a fény felé fordulás ismétlődő stációit megélve születtek a verseim a lét-nemlét kérdéseiről, de a vágyott örök körforgás – test és lélek, az ember és a természet újjászületésének – hitében és reményével.

Útközben újra élni tanulok: megélni örömet és bánatot, mosolyt és könnyeket, magasságot és mélységeket. Keresem az igazságot, csodálom a hó és a fény tisztaságát, az élet és a halál megfejthetetlen titkait – a sírás és a csönd körforgásának misztériumában. A vers ritmusa számomra a lét dallama – a boldogság és a fájdalom muzsikája. Nekem a vers a lelkem is.

2012-ben jelent meg Halkuló hiány című verseskötetem, amelyben életutamnak e nehéz, fájdalommal teli, mégis fontos szakaszáról gyűjtöttem össze verseket, amelyek itt (is) olvashatók: <http://mek.oszk.hu/11500/11515/11515.pdf>

Györke Seres Klára: 1933-ban születtem Kolozsváron. Diplomámat Moszkvában (ösztöndíjasként), majd Kolozsvárott, a

Bolyai Tudományegyetem Bölcsészkarán szereztem (orosz, magyar és román nyelvekből). 1988-ban – visszahonosodván Magyarországra – tovább képeztem magam a gyógypedagógia, autizmus, logopédia és általános diagnosztika szakterületein. 2001 óta írok (verset, prózát). Irodalmi Körök (Krúdy, Kláris, Táncsics, KEK, Tamási Lajos, Váci Mihály, Barátok Verslista) tagjaként pályázatokon Nívódíjakat, Írói Art Aranyoklevelet, emléklapokat, helyezéseket nyertem. Antológiákban, irodalmi lapokban, honlapokon jelennek meg az írásaim. Megjelent köteteim: Álomkert (2005); Rímek, Szép az élet (2006); Álmaim, Emlékeim (2009); Quatrain (2010); Séta apával (2012); Mint az úton, Ha kérditek (2013).

Hajdu Mária: Hajdu Mária írói néven publikálom az írásaimat. Verseket, prózákat és meséket alkotok. Saját honlapomon (www.hajdumaria.hu) kívül több irodalmi társaság lapján, nyomtatott irodalmi lapokban és antológiákban olvashatók, főleg a költeményeim. Eddig két nyomtatott kötetem jelent meg, mindkettőben versek és prózák is olvashatók. Leginkább a természeti szépségek, a szerelem, a barátság vagy más költők művei ihletnek versírára. A prózák pedig megtörtént vagy kitalált események szülöttei. Mind olvasható a honlapomon.

Hanyecz István (Stefanicus Hungaricus Firkász): 1946. december 25-én, Garán születtem. 1971-ben kötöttem házasságot Lám Etelkával. Nehéz, embert próbáló éveket éltünk meg. 1978 óta élünk Svédországban. Ma mint nyugdíjas, irodalmat, sportot szerető ember élem a hétköznapjaimat. Az írás gondolata lassan érett meg bennem. Hangos gondolatimat, az írott szót, a verselést körülbelül 1990 óta művelem; nagyjából húsz éve kapcsolódtam be – „firkáim” révén – különböző magyar honlapok életébe. A Barátok Verslista tagja vagyok, és operátorként is segítem a Lista életét és a hétköznapjait is. 2005-ben jelent meg Napfogyatkozás Etelkával a Duna partján című önálló kötetem.

2007-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat. 2012-ben közösségi munkámat Különdíjjal ismerték el.

Inoka Péter: 1982 szeptemberében születtem Budapesten. Ének-zene tagozaton tanultam az általános iskolai évek alatt, s később olasz kéttannyelvű osztályban tettem érettségi vizsgát. Máig csak a fióknak írtam verseket, bár diákéveimben számos zeneszöveget írtam különböző zenekaroknak, s zenészként is kivettem életükből a részem. 2006 óta Magyarországtól távol, a brazíliai São Paulo városban élek. Számomra az írás a legfontosabb kapocs szülőföldemmel és anyanyelvemmel. Egy kapocs, ami enyhíti és segíti elviselhetőbbé tenni a honvágyat és a távolságot otthonomtól és szeretteimtől. A művészet a hobbim és belső elhivatottságom is egyben.

Jalcs Irén: 1963-ban Vásárosnaményban születtem. Tizen-négy éves korom óta Budapesten élek, a számomra oly kedves városban. Magammal hoztam a vidék szeretetét, a gyermekkoromat meghatározó emberek emlékét. Fiatalon sok ifjúsági lapnak írtam, majd hosszú szünet után, három éve kezdtem el újra írni. Évtizedeken keresztül gyűjtöttem azokat a történeteket, amelyeket megosztok olvasóimmal. Több internetes oldalon olvashatók ezek a történetek. Sokan mesélik el az életük egy-egy pillanatát, és én – ezt továbbadva – hiszem, hogy tudok segíteni, mert a mottóm az, hogy „az én történetem a tied is lehetne, és lehet, hogy a te történeted már velem is megtörtént”. Hiszek a szeretet erejében, ami csodákra képes, és a mai nehéz világban nagy szükség van csodákra. Életem legnagyobb boldogsága az, ha írhatok és segíthetek embertársaimnak. Már több antológiában jelent meg írásom. Tagja vagyok a Cserhát Művészkörnek. Írásaimat a Kör arany Art-díjjal ismerte el.

Jártó Róza: 2008. december 24-én este írtam meg életem első prózáját, Töltött káposzta címmel, ami az eddigi pályafutásom legsikeresebb írása lett. Több antológiában, magazinban és újságban is megjelent. 2013-ban pedig a Boundless című nemzetközi antológiában, angol nyelven, Adam Halemba és Artur Zbikowski lengyel, Gilberto Pereira brazil, Kay Lieker német, Luis Miquel Pereira Lopes portugál, Maria Kapsi görög, Petrus Gheorghe román alkotók munkáival együtt.

A 2009. évben Bagoly őr, vigyázz címmel, jelent meg az első könyvem, amely megalapozta az ismeretségem a írók világában. 2013-ban kedves barátommal, dr. Kovács Gyulával megalapítottam a Róza & Julius Kiadót. Első munkák a LoveNet Az internetes ismerkedés világa címmel megírt könyvem, 2014 évben pedig a Golgoták és kisdedek című novelláskötetem.

Mégis azt vallom, hogy senki sem születik írónak, de még költőnek sem. Én is egy hétgyermekes családban nőttem fel. Apukám 1945 után fűtő, később mozdonyvezető lett. Anyukám pedig minket, gyerekeket próbált emberré faragni.

Debreczeni Dénes Istvánné a nevem. Születési nevem Varga Róza, édesanyámat Jártó Annának hívták. Utóbbi kettőből tevődött össze az írói nevem: Jártó Róza.

Kamarás Klára: Pécsen születtem 1932. december 18-án. 1954 óta Letenyén élek. Gyerekkoromtól vonzott az alkotó munka, de nem volt elég önbizalmam, és a vidéki elzártság is késleltette, hogy műveimmel kilépjek a nyilvánosság elé.

Kaskó István biztatása és a számítógéppel való megismerkedés segített hozzá műveim publikálásához. 2002 óta a www.kalaka.com szerkesztőségi tagja vagyok. 2003-ban a Fullextrán megnyertem a lap első nagy pályázatát, a „Publikáció és kommunikáció”-t. 2006-ban a Barátok Verslista az Amatőr Irodalomért Verslista Díj „Publikációért”, majd 2009-ben a „Közösségért” kategóriában díjjal jutalmazta munkámat. 2012-ben ismét nekem ítéltek a díjat a „Publikációért” kategóriában. 2010-ban az Irodalmi Rádió szavazásán első lettem. Tizenhat nyomtatott és két elektronikus önálló kötetem van.

Keszy-Harmath Dániel: Harmincadik évét taposó fiatalember vagyok, aki lélekben még néha tinédzser. Nem is csoda, hisz napjaim többségét közöttük töltöm, középiskolai magyartanárként, immáron hét éve. Mint pedagógus rengeteg mindennel foglalkozom: versenyfelkészítés, tehetséggondozás, rendezvényszervezés, és különös figyelmet fordítok az írással kacérkodó fiatalokra. Én magam is régóta írok, amióta csak az eszemet tudom. Több éve tagja vagyok a Barátok Verslistájának, mellette alkalmazott nyelvészeti doktori tanulmányaimat végzem az ELTE-BTK-n. Szeretek utazni, főzni, sorozatokat nézni, és szeretek szeretni.

Kiss Angéla (Mimangi): Kicsit romantikus vagyok, mert szeretek álmodozni, de mosolyt és könnyeket is csaltam már az emberek arcára. Szeretem elhitegni, hogy vannak még csodák, és a megtört léleknek tartani a vállam, míg a sírásból mosoly fakad. A szikrázó napsütés vagy a sötét éjszaka – melyek botladozó utamat kísérik – rólam fecseg, mesélni készlet.

Voltak pillanatok, amikor úgy éreztem, porba hullott a lelkem, de sokat segített, hogy tovább tudtam lépni a feledés útján. Mindig álmodozó lány maradok, hiába tudom, hogy nem tökéletes a világ. Én sem vagyok az. Hiszem, hogy akkor kell erősnek lenni, mikor minden összedőlni látszik, hogy holnap új nap virrad. Hiszek a csodákban... – ezekről írom a verseimet is. Honlapomon olvashatóak az összegyűjtött verseim, valamint jelen vagyok a Barátok Verslista honlapján és kiadványaiban is.

Koncz-Kovács Anna: Konczkovácsiában a helyzet változatlan. Novelláskötet csak fejben, baba-mama otthon, disszertáció nem létező vázlatok a fiókban, vidéki élet még mindig a háttérben. De hopp, a változás falusi csatornázás-törmelékes szagú szele közeleg a gyermekzárás ablakon: az egyre sűrűsödő írások lassan átfolytak a hallócsontocskáimon át egy szimpatikus

nyomdába, a harmadik főállású anyai év munkahelykeresésért kiáltó közelségben várakozik, az egyetemi aktív félév és abszolutórium közeledő távlatban lógatja a lábát, s állandósult a küzdelem azért, hogy a „családi ház nagy telekkel” ingatlanhirdetésből előbb-utóbb „doktor dolgozó babérkoszorús sikeres író-anyuka egy városi lakásban nagy nyarakkal” éljen.

Kordély Mária: A XX. század derekán születtem egy Somogy megyei kis faluban. Tizenhárom éves koromig Öreglakon éltem és tanultam, majd a fővárosba kerültem, ahol ottfelejtettem magamat negyven évig. 2000-ben a Pénzügyminisztériumban dolgoztam, és onnan kerültem rokkantnyugdíjba. Jelenlegi férjem révén kerültem Pécsváradra, ahol 2004 óta élek. Korai nyugdíjba kerülésem és a felszabadult idő miatt komolyabban kezdtem foglalkozni az írással. Saját kiadásban, 105 oldalon jelentettem meg első verseskötetemet, mely a „Lelkem rezdülései” címet viseli. Az idén pályázat útján bekevert egy novellám a „Beteg voltam, meggyógyultam” c. antológiába. Megjelentem a „Fény és Árnyék” című antológiában is, ahová szintén novellával és öt verssel pályáztam. Számomra mindkét pályázat azt igazolta vissza, hogy érdemes az írással foglalkoznom. Az állatok és virágok szeretete mellett egy kicsi konyhakerttel is foglalkozom, és ha megszáll az ihlet, akkor leülök a számítógép elé, és írok.

Kutasi Horváth Katalin: Középiszkolai magyartanár vagyok. 1968. november 21-én születtem Budapesten, azóta is itt élek. A József Attila Gimnáziumban érettségiztem. Tanítóként kezdtem, majd az ELTE Tanárképző Főiskolai, később Bölcsészettudományi Karán diplomáztam. Szenvedélyesen járom a természetet, miközben egyre kínálkoznak a fotótémák, de kedvelem a nyelvi játékokat is. Mindig is érdekelt az írók emberi oldala. Idén kezdtem el novellákat írni, miután sok élményanyag halmozódott fel bennem, ráadásul megtapasztaltam környezetem szókincsének beszűkülését.

Az írással szeretném én is átvinni a magyar nyelv értékeit a túlsó partra... A pénzvilággal, a divattal szemben hiszek az ésszerűségben, a szabad lélekben, az önzetlenségben és a szív szavában.

Kühne Katalin: Elődeimről, a természetről, változó világunk gondjairól írok verset, esszét, novellát. Köteteim: Családi album, Jel a sziklán, Idősíkok, Levendulák illata, Szóljanak akkor is, Fénnyel teli téli sötét, Pantheon, Kagylóhéjban, Gyújtatlan gyulladnak. Olvashatnak a 7torony, az Irodalmi Rádió, a Magyar Irodalmi Lap, a Pólus, a Szóljanak, a Könyvműhely honlapján, valamint 16 antológiában, több CD-n, a Klárisban, a Kaptárkövekben. Tagja vagyok az IR-nak, a 7torony-nak és a Verslistának.

„...s végül kijössz a fényre, gazdagabban, mint ahogy belementél. Aki ezt tudja, mindig derűs, bármilyen nehéz helyzetbe kerül.” (Müller Péter: Gondviselés)

Lám Etelka: Szentendrén születtem, az egész családom apai és anyai ágon innen származnak. Itt szívtam magamba a művészet szeretetét a festőkön és a szobrászokon keresztül. Korán, úgy kilencévesen kezdtem könyveket olvasni, szinte se nem láttam, se nem hallottam, amikor egy könyv a kezembe került.

A Ferences Gimnáziumban végeztem tanulmányaimat. Majd Budapestre kerültem, és férjhez mentem. Ezután Svédországban telepedtünk le, és ma is itt élünk. Mikor nyugdíjba kerültem, meséket kezdtem írogatni. Rájöttem, hogy talán tudok adni valamit a fiataloknak. Mivel nehéz világban élünk, rá kell nevelni a gyermekeket, hogy szeressük egymást, és adjunk segítséget a gyengébbeknek.

Szeretem a természetet, és nagy élményt nyújt számomra az utazás a világ bármely sarkába. Titokzatos világ számomra a csillagászat; szívesen barangolok a régi civilizációk történelmé-

ben. A magyar nyelv és irodalom is nagy helyet foglal el a szívemben. Mivel harmincnégy éve élek külföldön, újra kell csiszolnom a szókincsemet. Remélem, hogy minden nap gazdagíthatom anyanyelvem kincsestárát a szép magyar beszéddel és írással.

Longhera: Dombyné Szántó Melánia vagyok. 1945-ben születtem a mindent felzabáló háború utáni felszabadulásban. Szüleim Erdélyből menekült pedagógusok voltak, akiknek vagyunk a határ túloldalán maradt, de tisztességüket, munkabírásukat, emberszeretetüket s ízes székely beszédüket magukkal hozták, s nekünk – az öcsémnek és nekem – örökölték. Gyermekkoromtól kezdve fő szórakozásom a rajzolás volt, így lettem én matematika–rajz szakos tanár. Szerettem tanítani, mindent átadni tanítványaimnak, ami igaz érték. Tanítottam általános iskolában, szakkört is vezettem, majd iskolát alapítottam a szülőkkel összefogva, melyhez Barcsay Jenő mester, Kossuth-díjas festőművész adta a nevét. Az iskola vezetése, a tanítás, a kirándulások, a nyári néprajzi-rajz alkotótáborok szervezése és vezetése; kiállítás-rendezések, jótékonysági estek, táncházak, kézműves foglalkozások szervezése... lassan minden időmet lekötötték, s a munkába temetkezve elfeledkeztem magamról. Így történt, hogy mind a képzőművészettel, mind az irodalommal való fiatalkori próbálkozásaim intenzív folytatása nyugdíjba vonulásom kezdetére, 2001-re tehető. Azóta volt már több kiállításom Pécsen, Mohácson, Cegléden, Budapesten. Képviseimből a Falfirkák című kis verses füzet adott ízelítőt, mely 2005-ben jelent meg a Hetedhét Határ gondozásában. Verseimet az édesanyám iránti tiszteletből Longhera néven jelentetem meg.

Molnár József Bálint: 1940 novemberében születtem Szekszárdon. Nagydorogon nőttem fel. A középiskolát Pécsen jártam. Az ELTE matematika–fizika szakán diplomáztam 1965-ben.

Rövid tanítási gyakorlat után mint számítógépes programozó helyezkedtem el. Munkám mindvégig a számítógéphez kötött, egészen 2014. január 1-jei nyugdíjba vonulásomig. Tíz évet dolgoztam német nyelvterületen. 1975 óta Csepelen lakunk. Két gyermekem van. Tamás híradástechnikai mérnök, Ági közgazdász. Írásaim több irodalmi folyóiratban, antológiában jelentek meg. Szívesen fordítom német költők verseit. Különös szeretettel Heinrich Heine és Christian Morgenstern költők írásait kedvelem. Írásaim megtalálhatók a <http://verseim.uw.hu> weboldalon. 2010-ben megjelent a kötetem „Emlékeim hullámai” címmel, magánkiadásban. A mek.oszk.hu/10500/10550 címen olvasható a MEK-en. Tavaly is megjelent egy írásom „Életképek életemből” címmel (mek.oszk.hu/11500/11507) a Magyar Elektronikus Könyvtárban. 2014-ben részt vettem a Tiszta szavak ereje című versíró pályázaton.

Mukli Ágnes: Mukli Ágnes vagyok, tíz éve jelennek meg verseim. Két önálló kötetem van: Hajnali küszöb (2007), Kristálypohár (2014). Szeretem a szép verseket – olvasni és írni egyaránt.

Móricz Eszter: Debrecenben születtem. Az írással gyerekkorom óta foglalkozom. Az irodalom szeretete amolyan családi örökség. 2005 óta jelennek meg írásaim különböző irodalmi portálokon és antológiákban. Előtte a 70-es években írtam komolyabban Kiss Tamás biztatására, hogy igenis, érdemes ezzel foglalkoznom. És soha nem bántam meg, mindig is írtam, de sok-sok írásom elveszett. Gyerekkoromból néhány megmaradt, ezek közül valahány nyomtatásban is megjelent. Nagyon pesszimista ember vagyok, ezt tükrözik az írásaim is.

Müller Szilvia: Tizenhét éves vagyok. Alapfokú tanulmányaimat a törökszentmiklósi református iskolában végeztem. Jelenleg a tiszaföldvári Hajnóczy József Gimnázium és Humán

Szakközépiskola diákjaként tanulok. A szüleimmel, három fűtestvéremmel és nagyapámmal élek Kengyelen. Terveim szerint tanár vagy pszichológus lesz belőlem, de erről még nem döntöttem. Régóta írok már novellákat, verseket. Szabadidőmben hastáncra és lovagolni járok. Egy helyi zenekar, a Gittllet vokálisa és énekeke vagyok – immár negyedik éve. Legnagyobb örömömre akármibe kezdek, a szüleim támogatnak, és ezzel ellensúlyozzák szerény, szerelem nélküli életemet.

Naszvadi Sándorné: Nem könnyű a bemutatkozás, és bár záporoznak az élő szavak, ha magamról kell írnom, a klaviatúra néma marad. Élek, mint más, de elébe megyek, és nem várom a csodát. Szeretet-világomból próbálok minél többet adni: prózában vagy versben a gondolataimat megmutatni, segíteni, gyógyítani vele. Hirtelen ennyit rólam. A többiről a munkáimból értesülhet az olvasó, hiszen tudjuk: sok beszédnek, sok az alja.

Németh Noémi: 1973-ban születtem Tatán. Jelenleg Dunaalmáson élek, egy Komárom-Esztergom megyei településen. Civilben idegenforgalmi referens a szakmám. Két gyermekem van. Szerzői pályafutásom 2012-ben kezdtem prózai darabok írásával. 2013-ban két prózám jelent meg a Discovery Vip Media Kiadó gondozásában, az Antológiában. Egy versem az online sajtóban is megjelent (www.magyarok.hu). Írói vénám 2013-ban a versírás felé fordult, jelenleg is verseket írok. Célom egy önálló kötet megjelentetése, amin jelenleg is dolgozom.

Németi-Vas Katalin: Születésem óta Debrecenben élek. Az irodalommal viszonylag korán, már gyermekkoromban kezdtem kacérkodni. A versek mellett igen széles körben próbálkoztam más műfajokkal, úgymint: mese, novella, krimi, sci-fi

történetek. Megjelent írásaim: Nem vagyunk egyedül (sci-fi novella, Új Galaxis Magazin, 7. szám, 2005); férjemmel közös verseskötetünk (2009); Szeretnék egy mesét (mesekönyv). 2010-től számos antológiában jelentek meg verseim, novelláim, többek között a Sodrásban című antológia-sorozat 2011-es kötetében is.

Németi Zoltán: Debrecenben élek és alkotok. A kilencvenes évek óta foglalkozom írással, kezdetben verseket írtam, majd novella- és regényírás következett. 2008 óta önálló köteteim és számos antológiában verseim, novelláim jelentek meg. Régóta jelen van írásaimban a filozófia és a hagyományos versírás formabontása: a szabadvers, vagy canto műfajait részesítem előnyben. A science fictiont illetően: mivel ebben a műfajban írok, egy új stílust próbálok bevinni a köztudatba. „Telítettsége” és magas mércéi miatt ez a műfaj – az idő előre haladtával – egyre nagyobb kihívás, de motiváció is egyben.

Ordas Andrea: Idén leszek ötvenéves. A verseket kisgyerekkorom óta szeretem. Kamaszkoromban kezdtem dalszövegeket írni, amiket a zenekarommal adtunk elő, Gyerekszínészként kezdtem a „művészi” pályafutásomat, később amatőr színjátékosként folytattam, majd jött a zenekar, és később jazzbalettoztam is. Ezek után tíz évig dolgoztam a Budapesti Kamaraszínházban. Később – miután felneveltem a fiamat – fordultam ismét a versek és próza felé. Manapság egyre gyakrabban írok – az írászitalomnak.

P. Borbély Katalin: Pálmai Miklósné vagyok. 1967-ben születtem Debrecenben. P. Borbély Katalin néven írok. Jelenleg Hosszúpályiban élek. Tagja vagyok a helyi alkotó körnek, a Klárisnak, a Miskolci Irodalmi Rádióknak. Elsősorban prózát írok az életemről és a világ dolgairól. Írásaim megjelennek a

Kláris újságban és antológiákban, a Tükörképünk, az Örömzene, az IrodalMatt a magyarnak és az Így születik a vers, a Sodrásban, a Fényszivárgás című kötetekben, valamint a 7torony irodalmi portálon.

Pap Mária: Plósz Andrásné, Pap Mária vagyok, írói névként a lánykori nevemet használom, 1950. október 12-én születtem Pátróhán, negyvenegy éve Gégényben élek, vidéki vagyok. A világ legszebb hivatása volt az enyém, magyar – orosz – német szakos pedagógusként a helyi általános iskolában tanítottam harminchét éven át. Öt éve nyugdíjas vagyok. Ha csak tehetem, olvasok, és írok is. Eleinte ünnepi beszédeket fogalmaztam, verseket, de színpadra szánt jelenetekkel is próbálkoztam, valamint elbeszélésekkel, valós, megtörtént események alapján. Még csak most keresem a bemutatkozási és megjelentetési lehetőségeket.

Papp Erzsébet (Zsike): Gyerekkoromban a jóságról írtam, a karácsonyi éjszakáról, a lepke szárnyáról. Ifjúságomban a csillagokról és a szerelemről. Öreg vagyok, sok minden történt. Megtapasztaltam az emberi gonoszságot, a karácsonyok és a szerelmek megcsúfolását, az eltaposott lepkéket. Elfáradtam, felnőttek a gyerekeim, és egy kis huncut szemű úgy szólít, hogy Mamuci. De még mindig ezekről írok. A jóságról, a karácsonyi éjszakáról, a lepke szárnyáról, a csillagokról és a szerelemről. Lehet, hogy nálam valami nem stimmel?

Petres Katalin: 1959. április 5-én születtem Budapesten, Budán nőttem föl társbérletben és egyszerű családban, ma is ebben a városrészben élek és tanítok. Az irodalom és a versek már általános iskolás koromban megbabonáztak, hála osztályfőnökömnek és magyartanáromnak Dr. Kolta Rezsőnének (Magdi néninek), majd a középiskolában Dr. Muhi Lászlóné (Zsuzsa néni) tovább fokozta szenvedélyemet. Kiskamaszként kezdtem

verselni, de felismertem, hogy kísérleteim messze vannak az igazi költők verseitől. Ezért magyar – történelem szakos tanárként végeztem, majd családot alapítottam. Később, anyaként, nagyon ritkán feltörték belőlem a versek, melyeket cetlikre írtam, főleg éjjel vagy hajnalban. A fiókok szokásos rendezgetése közben találtam rájuk, majd olvastam erről az antológiáról. Jelenleg angol szakos tanárként dolgozom egy középiskolában. Fiaim teljes családban nőttek fel, hála az istennek és a rólunk szeretettel gondoskodó férjemnek.

Quiet Artist: 1990 augusztusában születtem. A Quiet Artist művésznevet egy kedves barátnőmmel választottuk ki, ami azért is illik rám, mert tizenkét éves korom óta időnként félrevonulok és kiírom magamból a gondolataimat, amit az évek során igyekeztem egyre szebb versekkel kifejezni. Számomra az írás egyfajta lelki megkönnyebbülést jelent, a vállakon pihenő terhek súlya egyre könnyebbé válik, azáltal, hogy papírra vetem a szavakat. Azon kevés emberek közé tartozom, akiknek ez még érték a mai világban.

Riba Ildikó: Mindig fontos volt számomra az irodalom: a regények és a versek álltak és állnak ma is legközelebb hozzám. Sok-sok kedvenc költőt, íróat sorolhatnék. Ahogy sokan mások, én is írogattam diákként verseket, de nem őriztem meg őket. Gyermekeim felnőttek, Negyven év közszolgálat után, nyugdíjasként több időm van olvasásra, versírásra. Eltelt több év, mire az írásaimat már „eltettem”, és sok biztatás után mertem megmutatni. Bízom abban, hogy érzéseket, gondolatokat adhatok át azoknak az olvasóknak, akik megtisztelnek a figyelmükkel. Írásaim ez ideig néhány irodalmi portálon és tíz antológiában jelentek meg, valamint a saját blogoldalamon.

Scheau Brigitta: Szegeden születtem, itt élek, a napfény városában: a kultúra egyik fellegetve az otthonom. Vallom: „Írni jó.” – „A gondolat szabad.” Verseim jórészt spontán születnek egy-egy meghatározó élmény nyomán: leülök és írok, írok és írok. Képekben gondolkodom, szinte bármi megihlet, legyen az napfény, esőcsepp, virág, a gyermekeim: az élet egy-egy mozzanata. Ha festőként élnék, várat rajzolnék: írók, költők, színészek terveznék. Zene szólna halkán – (b)irodalomban.

Szeles György: Kissé későn kezdtem írni, de azóta folyamatosan írok limericket és haikut egyaránt. Mára már több mint kétezer limericket írtam. Életem a vegyiparban zajlott, különböző pozíciókban, kis és nagy állásokban egyaránt, főleg a kereskedelem területén. Emiatt sokat utaztam, jártam több mint száz országban, öt nyelvet jól beszélek, és néhány szót még két-három másik nyelven megértek. Éltem külföldön, kiküldetésben, Latin-Amerika egyik szép országában – rég volt, szép volt, de sok tapasztalatot szereztem.

Tíz éve már, hogy limerickeket írok, magán és nem magán kiadásban 4,1 könyvnek vagyok szerzője. A 4 a következő köteteket jelenti: Bakugrás (2004), Békaugrás (2006), Rúdugrás (2008) és a legutolsó a Távolugrás (2012). A 0,1 azt jelenti, hogy szerzőtársa voltam egy egyetemista csapatnak a Jópár Pajzán Limerick – Lányok, Fiúk s Neveik című kötet megalkotásában.

A magyar Haiku Klub és a Haiku Világ Társaságnak is tagja vagyok és Pártoló tagja vagyok a Krúdy körnek.

Szepesi Zsuzsanna: Nyergesújfalu-Szentendre lakhelyű költő, meseíró, tanár. Versei, gyermekversei, meséi jelentek meg eddig több antológiában, folyóiratban és mesekönyvekben. A Corvin Kiadó által kiadásra került Magyarok vagyunk – Eu-

rópában (Kortárs versek iskolai és egyéb alkalmakra) című antológiában is helyet kapott több verse. A ReCity folyóirat ökomese rovatának meseírója, publikál a Héttorony és az Élő Magyar Líra Csarnoka internetes irodalmi magazinban. Több pályázaton is sikerrel szerepelt, ennek nyomán a közeljövőben is jelennek meg írásai.

Nemrég csatlakozott a Váci Mihály Irodalmi Kör munkájához, új tagja a Szabolcsi Írótabornak.

Eddig megjelent kötetei: Helyettem...(2011), Vörös-sárga nyár (2012), Üzenet...(2013), Foszlányok (2014).

Tóthné Földesi Ilona: Születtem Monoron 1937. augusztus 17-én. Szüleim korai halála miatt ötévesen árván maradtam, azóta egyedül hordozom a keresztem a szivárvány alatt. Nyíregyházán technikumot végeztem, az érzelmek mélységeiből már ekkor írogattam verseket. Azóta is, kisebb-nagyobb megszakításokkal, amikor utolér a Múzsza, papírra vetem gondolataimat. 2008-ban jelentkeztem a „Görbe Kör” irodalmi portálra, ahol befogadtak. Magas volt a mérce, ami által rengeteget tanultam, fejlődtem. Azóta több portálon is jelen vagyok, több antológiában jelentek meg verseim. A 2014 elején kiírt haikupályázaton elismerést nyert pályaműveim megjelentek a Napút folyóiratban.

Varga Katalin: Nekem nagyon sokat jelent a kutyám. Lelkileg sokat segít, felelősséget vállaltam érte. Azt az önzetlen szeretetet, amit tőle kapok, semmi és senki sem pótolja jelenleg. Ez ad erőt sok mindenhez. Neki nem számít, hogy mozgássérült vagyok. Elfogad, vigyáz rám. Édesanyám is nagyon szereti őt. Ez az írás olyan, mintha ő diktálta volna nekem. Nehéz sorsa volt. De most jó helyre került. Olyan keveset kér ezért. Törődést, ételt, italt, közös sétákat. Jó, hogy van kutyám.

Vítál Mária: 1958. december 25-én, Kemeccsén születtem. Nagyhalászbán a játékos gyermekkorból felcseperedve, 1973-tól nyíregyházi lakosként a Bessenyei György Tanárképző Főiskolán szereztem diplomát. A Krúdy Irodalmi Kör, a Barátok Verslista, az Irodalmi Rádió tagjaként 2006-tól kezdtem írásomat publikálni irodalmi-kulturális és művészeti folyóiratokban, antológiákban. Első, Igazgyöngy című verseskötetem 2008-ban jelent meg. A magyar kultúra iránti érdeklődés, annak ápolása, értékeinek őrzése jellemző a mindennapos tevékenységemre. Az erkölcsi elismerések mellett számos kitüntetést tudhatok magaménak: Podmaniczky-díj (2002), Nyíregyháza Város Emlékérem(2003), FIABCI nívódíj (2004) Krúdy-emlékérem (2005), Magyar Kultúra Lovagja (2006).

Zsolnai Tímea: Veszprémben élek. Ezt a csodálatos várost választottam lakóhelyemül. Itt alkotok s próbálok meg kiteljesedni.

Képzőművészeti tanulmányaimat Budapesten folytattam, mestere Bod Éva keramikusművész volt. Miközben pályakezdő éveimben könyvtárosként dolgoztam, önkéntes munkát a helyi rehabilitációs intézetben végeztem, ahol fizikai és/vagy mentálisan sérült fiataloknak tartottam kézműves foglalkozásokat. Ekkor köteleztem el magam végleg a segítő szakma mellett, de továbbra is vonzott a művészet, az alkotás. Folyamatosan kerestem a lehetőséget: olyan tevékenység után kutattam, amelyben a művészet és a segítés egyszerre van jelen, ahol e kettőt ötvözhetem – így váltam művészetterapeutává.

2013 júniusában a sors igen nagy próbatétel elé állított: elveszítettem a kisebbik fiamat. Olyan élethelyzetbe kerültem, amelynek során saját magamon tapasztalhattam meg a művészet gyógyító hatását. A művészet segítségével próbálok talpon maradni, hogy elkerüljem a depresszióba süllyedést. A fájdalom, természetesen ugyanúgy leírhatatlan számomra is, de a festészet, az irodalom és a zene segít abban, hogy túléljem a lehetetlent...

GRAFIKÁK, FESTMÉNYEK ALKOTÓI:

Szokodi Veronika: 1984-ben születtem Pécsen. 2008-ban fejeztem be képzőművészeti tanulmányaimat a Pécsi Tudományegyetem Művészeti Karán, mint vizuális nevelőtanár. Korábban keramikusi végzettséget szereztem. A plasztika világa nagyon közel áll hozzám, azonban jelenleg festéssel foglalkozom. Festeni intenzívebben az egyetemi éveim alatt kezdtem el, a tanulóévek alatt több műfajt kipróbáltam, de végül az olajfestés technikája vált kedvencemmé. A budapesti Kertész29 Galéria Művészklubjának tagja vagyok, szervezésükben több nagy sikerű kiállításon is részt vettem. Saját utamat keresem, ami manapság az emberi képmások, jellemábrázolások világán vezet keresztül...

A festészet mellett különösen érdekel a fotózás, a filmek világa és hobbi szinten a csillagászat.

Elérhetőségeim: szokodivera.qwqw.eu , spectral84@gmail.com.

Dezső Ilona Anna: Nagyrábén élek, a Sárrét egyik kis falujában, Magyarországon. Nagy szerelmem a festészet és az irodalom. Eddigi életem folyamán egyiket sem állt módomban tanulni, így csak ösztönösen készítem képeimet, írom verseimet, történeteimet. Az elmúlt évek folyamán elsajátítottam, oktatok is a digitális grafikakészítést, honlapokat szerkesztek. Több önálló kiállításom volt, számtalan közös tárlaton vettem részt. Képeimet évente két alkalommal zsűriztetem a Batsányi-Cserhát Művészkör tavaszi és őszi gáláin.

Írásaimból eddig hét kötetet sikerült kiadni: A világot alkotom máglyának (2010), Tündéerkert (2010), Őszbe tért (2011), Kincs (2011), A megálmodott világ (2011), A kincs 2 (2012), Bolda, az utolsó igazi sámán (2012). A tizenkét részes füzetorozatomból eddig a következő részek jelentek meg: Az Élet színpadán (2013), A boldogság nyomában (2014), Isten tenyerében (2014). Nyomdában van a negyedik is A felhő tetején címmel. Elérhetőségem: www.dezsoili.com.

